

Der er meget, meget svære situationer. Der opstår situationer, skabes situationer og udlægges situationer. Det var jo det, vi oplevede med det foregående spørgsmål, som jeg ikke fik svar på, nemlig at Israel startede med at angribe ind i Gaza, før våbenhvilen var slut. Det er korrekt. Der blev inden for 250 m fra grænsen gravet et hul, der skulle bruges til en tunnel – man måtte ikke komme inden for 250 m, man måtte ikke komme inden for 500 m, det var aftalen – hvis formål var at få fat i en israelsk soldat, få ham ned i tunnelen og væk. Der er ikke noget at sige til, at man gik ind for at stoppe det. Der var jo også meget kamp om det, hvilket virkelig viste, hvor ivrig Hamas var efter at få lavet den slags tunneler tæt op ad Israel for at bortføre soldater.

Det blev sagt, at Israel har nøglen til fred. Nej, Israel har ikke nøglen til fred, for så havde vi fred. Iran og Hamas ønsker ikke Israels eksistens, så derfor kan Israel ikke få fred, og det er derfor, vi arbejder så ihærdigt på en tostatsløsning og at støtte Vestbredden.

Her har hr. Frank Aaen en pointe, som jeg er enig med hr. Frank Aaen i, nemlig at Israel skulle – og det har jeg sagt mange gange, også i Israel – have gjort meget mere for at få forbedret vilkårene på Vestbredden, så det, jeg kalder fredssporet, fredslinjen, som de står for på Vestbredden, virkelig havde givet point. Det ville have gjort det meget lettere så også at kunne vende stemningen, når man fik en fredsftale i Gaza. Der mener jeg at Israel har fejlet, og jeg mener selvfølgelig også, at overdreven magt ikke må anvendes, og derfor reagerede vi jo også, når ambulancer og skoler blev ramt. Men jeg kan ikke sige, at det er Israels skyld, og at Israel har nøglen, for det er ikke tilfældet.

Kl. 14:30

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Så har fru Pernille Frahm meldt sig som medspørger.

Kl. 14:30

Pernille Frahm (SF):

Jeg skal nok lade være med at rode i papirerne, der ligger her.

Det er, som om spørgsmålet pludselig får to retninger, en retning, der handler om, hvem der har ansvaret, og en retning, der handler om, hvorvidt det skal have nogle konsekvenser. Jeg kan se, at det spørgsmål, hr. Frank Aaen har stillet, egentlig er, om det skal have nogle konsekvenser, men i stedet for svarer ministeren på,

hvem der har ansvaret. Så lad mig blive lidt ved det i første omgang.

Hvor mange raketangreb på Israel har Hamas taget ansvaret for i perioden, siden aftalen om våbenhvilen blev indgået den 19. juni og frem til den 5. november? Hvor mange raketangreb tog Hamas ansvaret for i den periode, og hvor mange var der i øvrigt?

Kl. 14:31

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak, så er det ministeren.

Kl. 14:31

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg vil sige til fru Pernille Frahm, at hvis man har sådan nogle spørgsmål om, hvor mange raketter der var osv., så må man selv slå det op. Det er da ikke noget at ryge ned i Folketingssalen for at spørge mig om, for det kan jo slås op.

Pointen er formentlig den, at fru Pernille Frahm vil sige, at våbenhvilen holdt frem til den skudveksling, der var omkring det hul, jeg netop fortalte om, og som havde til formål at bortføre israelske soldater. Men det er jo ikke særlig interessant. Det interessante er, at man fra den 19. december begyndte at smide raketter ind og ikke ville forlænge våbenhvilen, som Israel ønskede.

Det er heller ikke rigtigt, vil jeg sige til fru Pernille Frahm, at jeg taler om ansvar i stedet for at tale om konsekvenser. Jamen det må da hænge sammen. Jeg kan da ikke tale om alvorlige konsekvenser over for Israel, når Hamas har ansvaret. Det ville da være mærkeligt. Og det er der jo svaret på. Jeg svarede faktisk rent konkret på det. Jeg vil da ikke med den ene hånd sende 200 mio. kr. om året ned til palæstinenserne, hvoraf mange af dem går til Gaza – vi har netop sendt 20 mio. kr. af sted til Gaza og sender flere – og så med den anden hånd stikke Israel en lussing. Det har vi gjort ved at sige, at det skal være proportionalt, det skal være i overensstemmelse med folkeretten, og vi har også derfor kaldt den israelske ambassadør ind. Og det er en konsekvens.

Men konsekvenser i retning af handelssanktioner og boykot og straffeaktioner ville jo være temmelig absurde. Israel får raketter i hovedet og agerer på det. Så sker der for mange civile tab, og der synes jeg også at man skal være opmærksom på – og der kunne jeg bare henvise til, når nu fru Pernille Frahm ... (afbrydes af den fg. formand, fordi tiden er udløbet) ... så tager jeg det i det næste svar, jeg har det her.